

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องต้นทุนและผลตอบแทนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ ประเมินผลและตัดสินใจว่า โครงการนั้น ๆ คุ้มค่าต่อการลงทุนหรือไม่ โดยพิจารณาจากผลตอบแทนและความเสี่ยงจากการลงทุน ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้มีวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

นิยม คำบุญทา (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “ต้นทุนและผลตอบแทนจากการลงทุนทำครกหิน: กรณีศึกษากลุ่มพัฒนาผลิตภัณฑ์ครกหินบ้านไร่ศิลาทอง ตำบลพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง” โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถาม แก่ช่างสกัดครกหินในหมู่บ้านไร่ไร่ศิลาทอง ตำบลพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง โดยแบ่งประเภทการแกะสลักครกหินและสาก แบ่งขนาดการแกะสลักครกหินเป็น 4 ขนาด ได้แก่ ขนาด 6 นิ้ว ขนาด 7 นิ้ว ขนาด 8 นิ้ว ขนาด 9 นิ้ว ส่วนการแกะสากนั้นมีเพียงขนาดเดียว

ผลจากการศึกษาพบว่า ครกหินขนาด 7 นิ้ว มีผลกำไรสุทธิมากที่สุด เท่ากับ 993,558.39 บาท และครกหินขนาด 9 นิ้ว มีผลกำไรสุทธิต่ำที่สุด เท่ากับ 127,977.30 บาท ครกหินขนาด 6 นิ้ว มีอัตราส่วนกำไรต่อต้นทุนมากที่สุด เท่ากับ 41.29 และครกหินขนาด 8 นิ้ว มีอัตราส่วนกำไรต่อต้นทุนต่ำที่สุด เท่ากับ 26.07 ครกหินขนาด 6 นิ้ว มีอัตราส่วนกำไรต่อค่าขายมากที่สุด เท่ากับ 29.23 และครกหินขนาด 8 นิ้ว มีอัตราส่วนกำไรต่อค่าขายต่ำที่สุด เท่ากับ 20.68 ครกหินขนาด 7 นิ้ว มีอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนมากที่สุด เท่ากับ 266.01 และครกหินขนาด 9 นิ้ว มีอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนต่ำที่สุด เท่ากับ 34.26

สมโชติ อ่องสกุล และคณะ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “การสืบค้นหลักฐานการศึกษาในล้านนา: กรณีชุมชนช่างในเชียงใหม่” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับชุมชนช่างในเชียงใหม่ โดยเน้นกรณีช่างเครื่องเงินและช่างเครื่องเงินในเวียงเชียงใหม่ โดยการใช้วิธีวิจัยทางประวัติศาสตร์เป็นหลัก ซึ่งได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ แหล่งผลิตเครื่องเงินหรือ “ตัวเงิน” ในเวียงเชียงใหม่ ที่เก่าแก่ คือ บ้านวัวลายและบ้านศรีสุพรรณ ซึ่งตั้งอยู่ 2 ฟาก

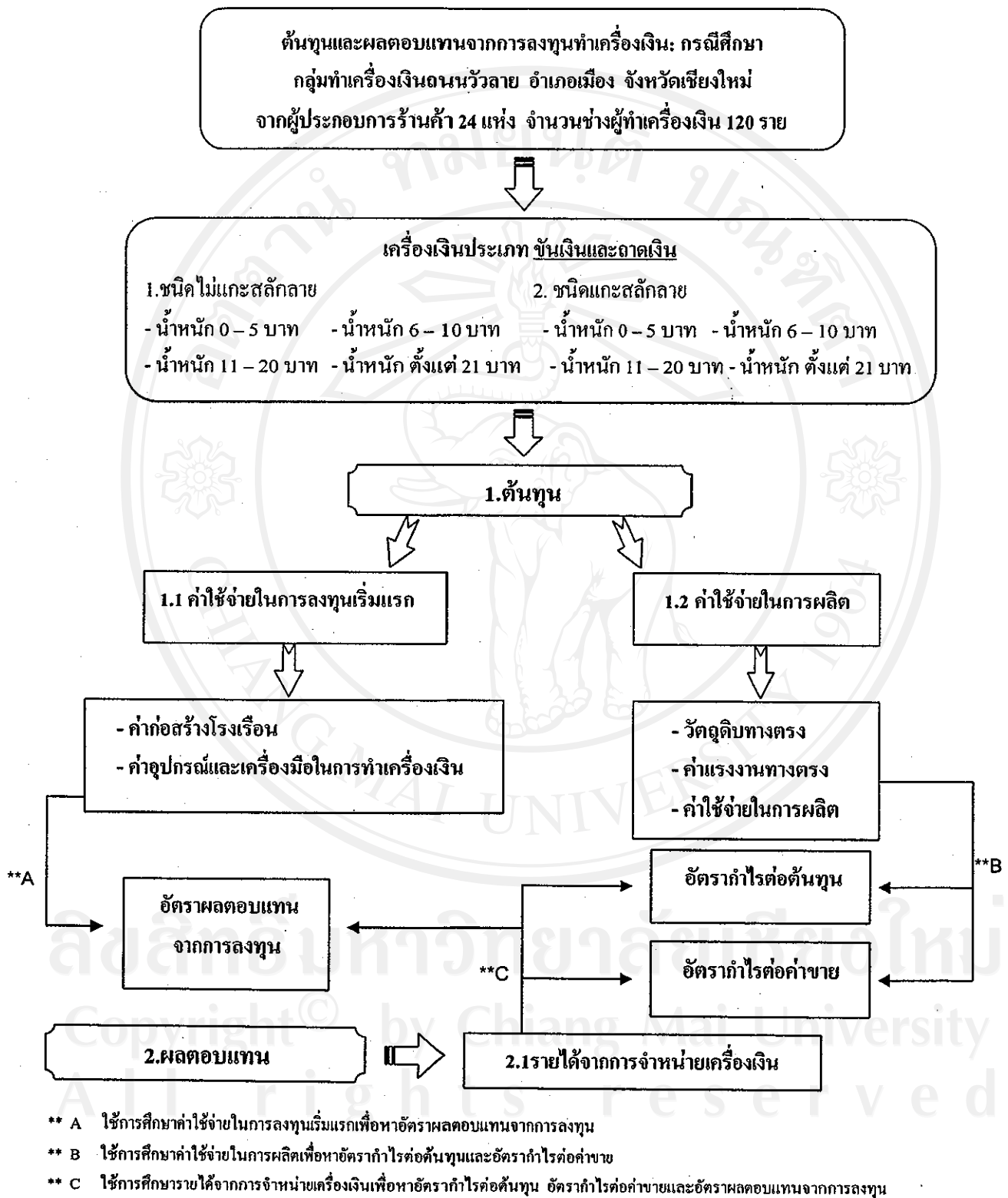
ถนนและแหล่งผลิตเครื่องเงินหรือ “คิ้วฮัก คิ้วหาง” ในเชียงใหม่ที่เก่าแก่ คือ บ้านนันทา หรือบ้านเงิน กลุ่มช่างเครื่องเงินได้รวมตัวกันเป็นชมรมช่างเครื่องเงินและแผ่นภาพหมื่นสาร บ้านวัวลาย ตั้งแต่ พ.ศ.2545 คนที่มาตั้งถิ่นฐานบริเวณรอบวัดนันทาราม ตั้งแต่ปี พ.ศ.2347 เป็นกลุ่มชาวเงินจากเชียงตุงที่พระเจ้ากาวิละให้ขุนนางไปเกลี้ยกล่อมมา และโปรดให้อยู่รอบวัดนันทาราม

จุฬาลักษณ์ อัจฉริยะ (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “เทคนิคและการออกแบบลวดลายบนเครื่องเงิน หมู่บ้านวัวลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่าช่างส่วนใหญ่ในบ้านวัวลายเป็นช่างพื้นบ้านซึ่งทำเครื่องเงินตามแบบดั้งเดิมจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปบ้างก็ต่อเมื่อมีลูกค้ามาสั่งทำพิเศษเพียงเท่านั้น หากไม่มีลูกค้ามาสั่งทำพิเศษก็จะยังคงผลิตงานเครื่องเงินรูปแบบและเทคนิคเดิม ๆ อยู่และยังไม่มีมีการคิดค้นรูปแบบและเทคนิคใหม่ ๆ ขึ้น

ช่างที่มีความสามารถที่จะทำเครื่องเงินในรูปแบบและเทคนิคใหม่ ๆ ยังขาดความรู้ทางด้านการออกแบบ และเทคนิคที่น่าสนใจที่ได้มาจากหนังสือ งานวิจัย สื่อออนไลน์ และองค์กรที่สนับสนุนทางด้านเครื่องเงินเหล่านี้ หากสถาบันการศึกษาและหน่วยงานราชการหรือองค์กรเอกชนร่วมกันจัดตั้งศูนย์พัฒนาเครื่องเงินเชียงใหม่และประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง เช่น มีการจัดประกวดแข่งขันงานออกแบบเครื่องเงิน การเสนอแนะวิธีผลิตที่น่าสนใจ โดยเปิดกว้างให้บุคคลทั่วไปที่สนใจสามารถเข้ามาศึกษาเกี่ยวกับเครื่องเงินซึ่งจะทำให้มีการเปิดรับช่างรุ่นใหม่ ๆ ที่มีความสามารถเข้ามาช่วยกันสร้างสรรค์ แนะนำเครื่องเงินเชียงใหม่ให้เป็นที่สนใจกว้างขวางขึ้น ในปัจจุบันเครื่องเงินเชียงใหม่ยังขาดความสนใจจากคนรุ่นใหม่ทั้งผู้สืบทอดงานเครื่องเงินและสำหรับกลุ่มคนที่เป็นลูกค้าในกลุ่มวัยรุ่นปัจจุบัน และที่สำคัญยังขาดผู้ที่ถึงเห็นถึงคุณค่าและให้ความสำคัญในการขยายตัวของตลาดการค้าเครื่องเงิน รวมทั้งยังขาดนักออกแบบรุ่นใหม่ที่จะมาเป็นแกนนำในการสร้างรูปแบบที่ทันสมัย ผสมผสานเทคนิคที่น่าสนใจมากขึ้นเพื่อให้เครื่องเงินก้าวสู่ ตลาดโลกได้

ขวัญดาว จิตรพนา (2548) ได้รายงานผ่านระบบออนไลน์ ของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายสัปดาห์ ประจำวันอังคารที่ 6 ธันวาคม 2548 เรื่อง พื้นที่ชุมชน “วัวลาย” ยกระดับสู่ “ซิลเวอร์สตรีท” เมืองไทย โดยจะผลักดันให้ 8 จังหวัดภาคเหนือเป็นเมืองแห่งหัตถกรรมด้านนาและการท่องเที่ยว โดยทำการนำร่องโครงการฟื้นฟูชุมชนวัวลาย ตำบลหายยา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่อันเป็นแหล่งผลิตเครื่องเงินเก่าแก่ที่สุดของเมืองเชียงใหม่ให้เป็น “ซิลเวอร์สตรีท” แห่งเมืองไทย ซึ่ง โครงการนำร่องดังกล่าวถือเป็นอีกบทพิสูจน์ในการบริหารจัดการของซีอีโอและภาคเอกชน 8 จังหวัดล้านนา และชุมชนวัวลาย แห่งนี้ถือเป็นจังหวัดแรกที่จะเป็นเครื่องชี้วัดถึงผลสำเร็จของโครงการในจังหวัดอื่นอีกด้วย

ในการศึกษาครั้งนี้มีกรอบแนวคิดในเรื่องต้นทุนและผลตอบแทนจากการทำเครื่องเงิน
ถนนวัวลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ดังนี้

ภาพที่ 2-1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ในการศึกษานี้มีกรอบแนวคิดในเรื่องต้นทุนและผลตอบแทนจากการทำเครื่องเงินถนนวัลลาช อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ดังนี้

1. ศึกษาต้นทุนที่ต้องใช้ในการลงทุนทำเครื่องเงินถนนวัลลาช อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยแยกต้นทุนที่เกิดขึ้นเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.1 ค่าใช้จ่ายในการลงทุนเริ่มแรก (Investment Cost) เป็นค่าใช้จ่ายในการลงทุนเมื่อเริ่มต้น ได้แก่

- ค่าโรงเรียน
- ค่าอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการทำเครื่องเงิน

1.2 ค่าใช้จ่ายในการผลิต (Manufacturing Overhead) เป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า ได้แก่

- วัสดุคิบทางตรง
- ค่าแรงงานทางตรง
- ค่าใช้จ่ายในการผลิต

2. การศึกษาผลตอบแทนเพื่อคำนวณหารายได้จากการจำหน่ายเครื่องเงิน ได้แก่ การจำหน่ายเครื่องเงินตามชนิดและขนาดต่าง ๆ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ผลตอบแทน 3 วิธี (เบญจวรรณ รัศมีสุธี : 2540) โดยแต่ละวิธีมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. อัตรากำไรต่อต้นทุน หมายถึง อัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แล้วเทียบกับต้นทุนทั้งสิ้น

2. อัตราส่วนของกำไรต่อค่าขาย หมายถึง อัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แล้วเทียบกับรายได้ที่เกิดจากการขายสินค้านั้น

3. อัตราส่วนผลตอบแทนจากการลงทุน (Return on Investment) หมายถึง อัตราที่ เกิดจากการเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แล้วเทียบกับสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน (Non – Current Asset) ที่ใช้ในกิจการทั้งสิ้น

2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 ทฤษฎีต้นทุนที่เกี่ยวข้อง

(1) ทฤษฎีการจำแนกต้นทุนตามลักษณะส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์

ในธุรกิจที่ประกอบกิจการผลิตสินค้านั้น จำเป็นที่จะต้องคำนวณต้นทุนผลิตภัณฑ์ (Product Cost) ไม่ว่าจะธุรกิจจะผลิตสินค้าในรูปแบบใด ส่วนประกอบของต้นทุนผลิตภัณฑ์จะเหมือนกันกล่าวคือ ประกอบด้วยต้นทุนวัตถุดิบ ค่าแรงงาน และค่าใช้จ่ายในการผลิต โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. วัตถุดิบ (Materials)

วัตถุดิบนับว่าเป็นส่วนประกอบสำคัญของการผลิตสินค้าหรือบริการ ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปโดยทั่วไป ซึ่งต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการใช้วัตถุดิบในการผลิตสินค้าอาจจะถูกแบ่งเป็น 2 ลักษณะ (สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์ : 2542) คือ

- วัตถุดิบทางตรง (Direct Materials) หมายถึง วัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิตและสามารถทราบได้อย่างชัดเจนในการผลิตสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งในปริมาณและต้นทุนเท่าใด รวมทั้งจัดเป็นวัตถุดิบส่วนใหญ่ที่ใช้ในการผลิตสินค้าชนิดนั้น ๆ
- วัตถุดิบทางอ้อม (Indirect Materials) หมายถึง วัตถุดิบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยทางอ้อมกับการผลิตสินค้า แต่ไม่ใช่วัตถุดิบหลักหรือวัตถุดิบส่วนใหญ่ และยากที่จะคำนวณเป็นต้นทุนของสินค้าหน่วยหนึ่งหน่วยใดได้โดยตรง

2. ค่าแรงงาน (Labor)

ค่าแรงงาน หมายถึง ค่าจ้างหรือผลตอบแทนที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างหรือคนงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้าหรือบริการ การจ่ายค่าแรงมีหลายลักษณะ เช่น ค่าแรงงานรายเดือน ค่าแรงงานรายชั่วโมง ค่าแรงงานรายหน่วยสินค้า ซึ่งโดยปกติจะแยกค่าแรงงานเป็น 2 ประเภท ดังนี้

- ค่าแรงงานทางตรง (Direct Labor) หมายถึง ค่าแรงงานต่าง ๆ ที่จ่ายให้แก่คนงานหรือลูกจ้างที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้าสำเร็จรูปโดยตรง รวมทั้งเป็นค่าแรงงานที่มีจำนวนมากเมื่อเทียบกับค่าแรงงานทางอ้อมในการผลิตสินค้าหน่วยหนึ่ง ๆ จัดเป็นค่าแรงงานส่วนสำคัญในการแปรรูปวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป และสามารถคำนวณเป็นต้นทุนของสินค้าหน่วยหนึ่งหน่วยใดได้โดยตรง

- ค่าแรงงานทางอ้อม (Indirect Labor) หมายถึง ค่าแรงงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับค่าแรงงานทางตรงที่ใช้ในการผลิตสินค้า ซึ่งยากที่จะติดตามมาคำนวณเป็นต้นทุนของสินค้าหนึ่งสินค้าใดได้แน่นอนและชัดเจน

3. ค่าใช้จ่ายการผลิต ค่าใช้จ่ายโรงงาน หรือค่าใช้จ่ายการผลิต (Manufacturing Overhead หรือ Factory Overhead หรือ Manufacturing Burden)

หมายถึง แหล่งรวบรวมค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าซึ่งนอกเหนือจากวัตถุดิบทางตรง หรือค่าแรงงานทางตรง อันเป็นการจ่ายเพื่อให้การผลิตเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ด้วยความสะดวกขึ้น ดังนั้น ภายใต้อำนาจค่าใช้จ่ายการผลิตจึงประกอบด้วย รายการที่มีลักษณะเป็นต้นทุนทางอ้อมของสินค้า ซึ่งไม่สามารถจัดเป็นต้นทุนของสินค้าหน่วยหนึ่งหน่วยใดได้อย่างแน่นอนชัดเจน

ต้นทุนนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งของต้นทุนรวมของผลิตภัณฑ์ การปันส่วนค่าใช้จ่ายที่เหมาะสมจึงมีความสำคัญต่อการคำนวณต้นทุนรวม การประมาณค่าใช้จ่ายที่ไม่ถูกต้อง จะมีผลทำให้เกิดความผิดพลาดในการตัดสินใจเกี่ยวกับการบริหารกิจการอย่างมาก เช่น ทำให้การกำหนดราคาสูงหรือต่ำเกินไป ทำให้การลงทุนผิดพลาด ทำให้การประมาณและการคิดค่าใช้จ่ายไม่ถูกต้อง นอกจากนี้การวิเคราะห์ต้นทุนทางอ้อมอย่างละเอียด ยังมีผลต่อการพิจารณาการลดต้นทุนได้อีกทางหนึ่งด้วย

กิจการอาจประหยัดต้นทุนได้จากค่าใช้จ่ายประเภทนี้ เพราะต้นทุนวัตถุดิบและต้นทุนแรงงานทางตรงจะถูกกำหนดโดยปัจจัยที่ฝ่ายบริหารควบคุมไม่ได้ เช่น วัตถุดิบตามคุณภาพหนึ่งที่ต้องการ อาจต้องซื้อตามราคาจากผู้ขายกำหนด หรือแรงงานที่ชำนาญเฉพาะด้านก็จำเป็นต้องจ้างในอัตราตลาดแรงงานกำหนด แต่สำหรับค่าใช้จ่ายในการผลิต ฝ่ายบริหารอาจหาหนทางควบคุมต้นทุนและเพิ่มกำไรได้ หากได้มีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเกณฑ์และปัญหาที่อาจเกิดจากการจัดสรรค่าใช้จ่ายประเภทนี้ว่า มีหลักเกณฑ์อะไรบ้างที่นิยมใช้ในการจัดสรร และจะลดข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกเกณฑ์การจัดสรรที่ไม่สัมพันธ์กับข้อเท็จจริงนั้นได้อย่างไร

ภายหลังจากที่ทราบค่าใช้จ่ายในการผลิตทั้งหมด สิ่งที่ต้องพิจารณาคือ การจัดสรรหรือการปันส่วนค่าใช้จ่ายเหล่านี้ไปให้แผนกผลิตและแผนกบริการอย่างไรจึงจะเหมาะสม วิธีการที่นิยมใช้ในการปันส่วนค่าใช้จ่ายในการผลิตไปแผนกผลิตและแผนกบริการ ซึ่งเป็นไปตามขั้นตอน โดยแต่ละขั้นตอนจะมีดังนี้ (มณฑิธร ประจวบดี : 2538)

1. การใช้เกณฑ์เปอร์เซ็นต์ (By Percentage)

การใช้เปอร์เซ็นต์ของค่าแรงงานทางตรง (By Percentage on Direct Labor) ซึ่งคำนวณจากอัตราส่วนระหว่างค่าใช้จ่ายโรงงานทั้งหมดกับค่าแรงงานทางตรงทั้งหมด ซึ่งคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อัตราค่าใช้จ่ายโรงงาน} = \frac{\text{ค่าใช้จ่ายโรงงานทั้งหมด}}{\text{ยอดรวมค่าแรงงานทางตรง}}$$

การปันส่วนค่าใช้จ่ายโรงงานโดยใช้วิธีเปอร์เซ็นต์ของค่าแรงงานทางตรงนั้น เนื่องจากค่าใช้จ่ายโรงงานแต่ละชนิดไม่สามารถคิดเข้าเป็นต้นทุนของผลิตภัณฑ์ของสินค้าแต่ละชิ้นได้

2. การใช้เกณฑ์อัตราชั่วโมง (By Hourly Rate)

ใช้อัตราชั่วโมงแรงงาน (By Man Hour Rate) วิธีนี้ถือว่าค่าใช้จ่ายการผลิตจะสัมพันธ์กับเวลาการปฏิบัติงาน โดยจะหาได้จากอัตราส่วนระหว่างค่าใช้จ่ายโรงงานทั้งหมดกับจำนวนชั่วโมงการปฏิบัติงานของแรงงาน หลักการนี้สามารถแก้ไขข้อบกพร่องของการคิดอัตราค่าใช้จ่ายโรงงาน โดยคำนวณจากค่าแรงงานทางตรงเพราะงานที่ใช้ชั่วโมงแรงงานเท่ากันควรจะคิดค่าใช้จ่ายการผลิตเท่ากัน แม้ว่าผู้ปฏิบัติงานนั้นจะได้รับอัตราค่าจ้างต่างกัน โดยคำนวณดังนี้

$$\text{อัตราค่าใช้จ่ายโรงงาน} = \frac{\text{ค่าใช้จ่ายโรงงานทั้งหมด}}{\text{จำนวนชั่วโมงการปฏิบัติงานของแรงงาน}}$$

ข้อบกพร่องของวิธีนี้คือ ไม่คำนึงถึงความแตกต่างของอุปกรณ์การผลิตที่ต่างกัน อัตราค่าใช้จ่ายโรงงานประเภทนี้นิยมใช้มากในเรื่องเกี่ยวกับการบรรจุการประกอบรวมและงานช่างฝีมือ

(2) ทฤษฎีการคำนวณต้นทุนผลิตภัณฑ์ตามวิธีต้นทุนผันแปร

การคำนวณต้นทุนตามวิธีผันแปร (Variable Costing) หรือเรียกว่า วิธีต้นทุนตรง (Direct Costing) หรือ วิธีต้นทุนส่วนเพิ่ม (Marginal Costing) ซึ่งแนวความคิดเกี่ยวกับการคิดต้นทุนโดยวิธีนี้ เพื่อให้การเสนอข้อมูลและการรายงานผลการดำเนินงาน (สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์ : 2542) สามารถช่วยผู้บริหารในการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ การวางแผน การควบคุมหรือการตัดสินใจหาต่าง ๆ การคิดต้นทุนของผลิตภัณฑ์วิธีนี้ยึดหลักว่า ต้นทุนของผลิตภัณฑ์จะเป็นต้นทุนผลิตเมื่อมีลักษณะผันแปรไปตามจำนวนของการผลิตเท่านั้น ได้แก่ วัสดุดิบทางตรง ค่าแรงงานทางตรง และค่าใช้จ่ายในการผลิตในส่วนที่ผันแปรเท่านั้น ส่วนสำหรับค่าใช้จ่ายการผลิตในส่วนที่คงที่ให้อือเป็นต้นทุนงวคเวลา เช่นเดียวกับกับต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวข้องกับการผลิต

2.2.2 ทฤษฎีผลตอบแทนที่เกี่ยวข้อง

ผลตอบแทนจากการทำเครื่องเงิน ผู้ศึกษาใช้หลักการวิเคราะห์ 3 วิธี ดังนี้

3.1 อัตรากำไรต่อต้นทุน หมายถึง อัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่าย แล้วเทียบกับต้นทุนที่ใช้ในการทำเครื่องเงินทั้งสิ้น

3.2 อัตราส่วนของกำไรต่อค่าขาย หมายถึง อัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แล้วเทียบกับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการขายทั้งสิ้น

3.3 อัตราส่วนผลตอบแทนจากการลงทุน (Return on Investment) หมายถึง อัตราส่วนที่เกิดจากการเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แล้วเทียบกับสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน (Non – Current Asset) ที่ใช้ในกิจการทั้งสิ้น